

Pápež František ***„Ako žijeme Eucharistiou?“***

Vatikán 12. februára 2014 - Pri dnešnej generálnej audiencii na Námestí sv. Petra vo Vatikáne pápež František pokračoval vo vysvetľovaní sviatosti Eucharistie. Tentoraz sa zameril na jej sociálny rozmer, jej súvislosť so životom veriaceho človeka a s jeho vzťahmi s druhými. „Ako žijeme Eucharistiou?“ opýtal sa prítomných. Pápež v katechéze vysvetlil dôležitosť úkonu kajúcnosti pri vstupe do slávenia Eucharistie. Zdôraznil, že ten, kto pri slávení Eucharistie koná, je Ježiš Kristus. Ak pre formalizmus alebo iné dôvody slávenie neprivádza k stretnutiu s ním, neprináša výživu pre srdce a život. Nasleduje plné znenie katechézy Svätého Otca Františka:

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

V minulej katechéze som objasnil, ako nás Eucharistia uvádza do naozajstného spoločenstva s Ježišom a do jeho tajomstva. Teraz si môžeme položiť niektoré otázky, týkajúce sa vzťahu medzi Eucharistiou, ktorú slávime, a našim životom ako Cirkvi alebo ako jednotlivých kresťanov. Ako žijeme Eucharistiou? Ako prežívame svätú omšu, keď na ňu ideme v nedeľu? Je iba akousi sviatočnou chvíľou? Je silnou tradíciou, ktorú udržiavame? Je príležitosťou stretnúť sa, mať pocit, že som „v poriadku“, alebo je niečím viac?

Veľmi konkrétne signály nám prezrádzajú, ako toto všetko prežívame, ako žijeme Eucharistiou. Sú to príznaky, ktoré nám signalizujú, či Eucharistiou žijeme dobre, alebo nie až tak dobre... Prvou indíciou je to, akým spôsobom pozeráme na druhých a ako o nich uvažujeme. V Eucharistii Kristus vždy obnovuje sebadarovanie, ktoré pre nás vykonal na kríži. Celý jeho život je skutkom úplného odovzdania sa z lásky. Preto rád zotrval s apoštolmi a s tými, s ktorými sa poznal. Znamenalo to preňho mať účasť na ich túžbach, starostiach, na tom, čo hýbalo ich vnútom a ich životom. Dnes, keď sa zúčastňujeme na svätej omši, schádzame sa tam s mužmi a ženami každého druhu: mladí, starí, deti; chudobní i dobre zabezpečení; domáci i cudzinci; spolu s rodinou aj sami... Privádza ma však Eucharistia, ktorú slávim, k tomu, aby som ich všetkých považoval naozaj za bratov a sestry? Rozvíja vo mne schopnosť radowať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi? Pobáda ma vykročiť smerom k chudobným, chorým, odsunutým na okraj? Pomáha mi spoznať v nich Ježišovu tvár?

Všetci prichádzame na svätú omšu, pretože milujeme Ježiša a chceme mať účasť na jeho utrpení a zmŕtvychvstaní v Eucharistii. Milujeme však, tak, ako si Ježiš želá, aby sme milovali, tých bratov a sestry, ktorí sú v núdzi? Napríklad, v Ríme sme počas týchto dní boli svedkami mnohých sociálnych problémov, spôsobených či už dažďom, ktorý napáchal značné škody v celých obytných zónach alebo nedostatkom pracovných príležitostí z dôvodu celosvetovej sociálnej krízy... Pýtam sa, všetci sa pýtajme: „Ja, ktorý chodím na svätú omšu, ako toto všetko prežívam? Snažím sa pomôcť, byť nablízku, modliť sa za tých, ktorí majú tieto problémy? Alebo som tak trochu ľahostajný? Alebo sa azda venujem klebeteniu: „Videl si, ako je tamtá oblečená a čo má tamten na sebe?“... Toto sa niekedy deje hneď po svätej omši, či nie? Ale áno! A toto sa nemá robiť! Máme si robiť starosti o našich bratov a sestry, ktorí niečo

potrebujú, sú chorí, čelia problémom. Prospeje nám dnes, keď budeme myslieť na bratov a sestry, ktorí zápasia tu v Ríme s ťažkosťami spôsobenými nadmerným dažďom, tou dažďovou tragédiou, ako aj so sociálnymi problémami súvisiacimi s prácou, a prosíme Ježiša, toho, ktorého prijímame v Eucharistii, aby nám pomáhal byť im nápomocnými.

Druhým signálom, ktorý je veľmi dôležitý, je dar vedomia, že nám bolo odpustené a ochota odpúšťať. Často sa ľudia pýtajú: „Prečo by sa malo chodiť do kostola, keď vidíme, že tí, čo sú pravidelne na omši, sú rovnakí hriešnici ako ostatní?“ Koľkokrát sme to už počuli. V skutočnosti ten, kto slávi Eucharistiu, nerobí to preto, že sa považuje za lepšieho od iných alebo by sa chcel takým ukazovať, ale práve preto, že si uvedomuje svoju neustálu potrebu byť prijatý a znovuzrodený Božím milosrdenstvom, ktoré sa stalo telom v Ježišovi Kristovi. Ak ktokoľvek z nás necíti, že potrebuje Božie milosrdenstvo, necíti sa byť hriešnikom, urobí lepšie, ak na svätú omšu nepôjde! Pretože na svätú omšu ideme, lebo sme hriešni a chceme prijať Ježišovo odpustenie, mať účasť na jeho vykúpení, na jeho odpustení. Slovo „vyznávam“, ktoré prednášame na začiatku, nie je „pro forma“, ale opravdivý výraz pokánia! Som hriešnik a vyznávam to! Takto sa začína svätá omša. Nikdy nesmieme zabudnúť na to, že Ježišova Posledná večera sa udiala „v tú noc, keď bol zradený“ (1 Kor 11,23). V tom chlebe a víne, ktoré obetujeme a okolo ktorých sa zhromažďujeme, sa zakaždým obnovuje dar Kristovho tela a krvi na odpustenie našich hriechov. Na svätú omšu máme prichádzať pokorne, ako hriešnici, a Pán nám dáva zmierenie.

Posledný vzácny signál sa nám ponúka zo vzťahu medzi eucharistickým slávením a životom našich kresťanských spoločenstiev. Vždy je potrebné mať na pamäti, že Eucharistia nie je niečo, čo konáme my, nie je akousi našou spomienkou na to, čo Ježiš povedal a vykonal. Nie. Je to činnosť samotného Krista! Kristus je ten, kto ju koná, ktorý je na oltári! A Kristus je Pán. Ide o dar Krista, ktorý sa sprítomňuje a zhromažďuje nás okolo seba, aby nás sýtil svojím slovom a svojím životom. Znamená to, že poslanie i samotná identita Cirkvi vyvierajú stade, z Eucharistie, a tam získavajú svoju podobu. Slávenie sa môže javiť z vonkajšieho hľadiska bezchybné, nádherné, ak náš však nevedie k stretnutiu s Ježišom, môže sa stať, že neprinesie žiadnu výživu pre naše srdce a pre náš život. Prostredníctvom Eucharistie však Kristus chce vstúpiť do nášho života a tak ho preniknúť svojou milosťou, aby v každom kresťanskom spoločenstve vládol súlad medzi liturgiou a životom, tento dôsledný súlad bohoslužby a života.

Srdce sa naplní dôverou a nádejou pri pomyslení na Ježišove slová v evanjeliu: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň“ (Jn 6,54). Prežívajme Eucharistiu v duchu viery a modlitby, odpustenia, pokánia, radosti spoločenstva, záujmu o najnúdznejších i o potreby toľkých bratov a sestier, v istote, že Pán splní, čo prisľúbil: večný život! Nech sa tak stane.